

ret over sin Formue, saaledes at Barnet ikke har nogen Arveret, er det en Sag for sig, men naar Adoptivbarnet er adopteret med Arveret, altsaa i Barns Sted, er det dog ikke mere end rimeligt, at det betragtes som et Barn, naar Arvefaldet finder Sted, og ikke behandles som en vildtfremmed Person. Jeg anser dette for selvfølgeligt, men jeg finder det dog hensigtsmæssigt, at det bliver udtrykkelig udtalt i Lovforslaget, fordi det selvfølgelig ellers vil give Anledning til Proces.

I § 4 har man indført en ny og, som jeg mener, i højeste Grad uheldig og byrdefuld Regel, som alle Vegne vil vække Misnag, nemlig den, at Arveforskud skulle beskattes. Det er ikke Tilfældet nu, man svarer ikke nu nogen Skat af Arveforskud. Ved Boets Opgørelse regner man ikke dem med, det er noget, man i Enevældens Dage er gaaet ud fra, at man burde ikke gøre. Hvorfor gives der nemlig Arveforskud? Det gives jo for at sætte vedkommende i Stand til enten at uddanne sig videre eller at gaa ind i en Næringsvej og derved at skabe sig en Livsstilling. En saadan Virksomhed kan gaa godt, men den kan jo ogsaa gaa galt, og om vedkommende derfor efter mange Aars Forløb, naar Arvefaldet sker, har noget af det tilbage, han har modtaget, om det endnu eksisterer paa en eller anden Maade eller det er gaaet tabt, er saa tvivlsomt, at det vil være ganske ubilligt at kræve, at Forskuddet skal tages med ved Arveafgiftens Beregning. Det er noget, som er givet i levende Live, og det er jo i mangfoldige Tilfælde for længst opbrugt, saa der ikke eksisterer nogen Kapital, hvoraf det kan svares. Derfor har man hidtil ikke villet beskatte det. Men anderledes forholder det sig efter dette Lovforslag, hvor man vil indføre en Beskatning af saadanne Arveforskud. Ærede Medlemmer ville jo vide, at Arveforskud — det er jo altid fra Forældre til Børn, idet der kun kan være Tale om Arveforskud, hvor der er Tvangsarvinger — gives af Forældre for, som det hedder i det gamle Sprog og i vor gamle Arvelov, at yde de andre Børn „Jævnet“; for ikke at forurette det ene Barn fremfor det andet, bestemmer man, at det Barn, som har faaet et vist Forskud, skal, naar Arven en Gang falder, have lige saa meget fradraget i sin Arv. Men derfor bliver det alligevel en fuldbyrdet Gave, Penge, som ikke skulle tilbagebetales, skønt det ganske vist ikke er udelukket, at man kan indrette det saaledes, at det skal tilbagebetales. Men jeg taler om de rene Arve-

forskud, og der forekommer det mig, at den Regel er saa sund og stemmende med Billighed og naturlig Retsfølelse, at hvad der saaledes er givet, skal Staten ikke have nogen Skat af. Dersom man tænkte sig, at Forældre havde flere Børn og efterhaanden bleve i Stand til at give Børnene lige meget, altsaa at yde dem „Jævnet“ i levende Live, saa vilde der jo slet ikke blive Tale om, at man ved Arvefaldet og Arveopgørelsen overhovedet skulde fradrage noget; thi det blev det samme, som skulde fradrages for dem alle, og Virkningen var altsaa den samme, som om intet blev fradraget; altsaa, Begrebet Arveforskud vilde i saa Tilfælde være fuldstændig uden Anvendelse. Men denne Lov vil medføre, at saadanne Arveforskud, som i Virkeligheden fuldstændig have mistet Karakteren af Arveforskud, blive beskattede. Og saa er der jo ogsaa det, at en Del af Bestemmelsen aldrig nogen Sinde vil komme til Anvendelse der, hvor der kun er eet Barn. Thi der er ingen Forældre, som kun have et Barn, som de maaske bruge mange Penge paa at sætte i Vej, og som de give store Forstrækninger, der nogen Sinde ville forlange, at Barnet skal afgive Erklæring om, at det har modtaget Arveforskud, for det er jo en aldeles ligegyldig Ting, da Barnet vil arve alt alligevel. Altsaa, denne Bestemmelse kan kun komme til Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor der er flere Børn, men saa godt som aldrig, hvor der kun er eet Barn. En saadan Ordning forekommer mig at være urimelig og uhenigtsmæssig, og alle ville have en umiddelbar Følelse af, at naar der er Tale om Arveforskud, der ere anvendte, lad mig sige for Børnenes Uddannelses Skyld, for at gøre dem til Realstudenter eller til andre Studenter eller til Præster osv., altsaa paa en saadan Maade, at det forhaabentlig bliver til Nytte for de vedkommende, vil det være meget haardt og ofte meget vanskeligt for dem, der have modtaget Forskuddet, om de skulde betale Arveafgift af det, naar efter mange Aars Forløb Forældrene dø.

I Forbindelse med denne Bestemmelse om Arveforskud skal jeg dog gøre opmærksom paa, at man i Folketinget har indført en Forbedring paa dette Omraade, men en Forbedring, som ikke tilfredsstiller mig. Der er nemlig i 4de Stykke af § 3 tilføjet en Bestemmelse om, at Finansministeren er bemyndiget til at fritage visse Arveforskud eller andre Forstrækninger for Arveafgift, naar de i alt væsentligt ere forbrugte paa det Tidspunkt, da Af-